

FORTSAT FRA FORSIDEN

Gul feber

Da det er blevet mørkt, går vi en tur ud på engen for at luften hans to store labrador-hunde. På engen er hønsene væk, men tågen ligger der endnu. Han fortæller, at han agter at blive mexicansk statsborger. Hans ansøgning mangler blot præsidenten af Mexicos underskrift. Så kan Michael Rasmussen stille op til VM i cykelløb i 2011. For Mexico i Danmark. Når hans egen karriere er forbi, vil han optræne et hold af mexicanere.

Da vi er kommet ind igen, taler vi om Tiger Woods' og de britiske fodboldspillere stærkt mediekssponerede utroskab, og ideen om, at sportsstjerner skal være rollemodeler.

»Her træder man ind i en idealverden, som ikke findes i sporten. Nu skal sportsfolk pludselig være gode eksempler for andre mennesker. Men sådan er det ikke. Det er krig. Det er ikke de gode egenskaber, der kommer frem. Vi prøver at nedkæmpe hinanden med alle tilgængelige midler. Det er ikke sådan noget som næstekærlighed, der kommer op i en, når man sidder ved siden af ens konkurrent på vej op ad bjerget. Man tænker på, hvor man kan stikke kniven ind. Hvor han er mest sårbar?«

– *Hvordan kan du se det?*
 »Man prøver at udfordre hinanden. Man kan godt se, når de lider på cyklen. På deres ansigt og deres tråd. Det handler om at vinde.«

– *Kunne du se på Contador, om han led på vej op ad Col d'Aubisque?*

»Nej, jeg kunne ikke se ham. Jeg var nødt til at køre imellem Leipheimer og Contador. Da der manglede den sidste km, satte jeg fart på for at se reaktionen.«

– *Det må have været den lykkeligste dag i dit liv.*

»Og den mest uheldige. Den mest surrealistiske oplevelse, jeg nogensinde har haft. Ganske, ganske forføreligt. Jeg har vundet, og da jeg er færdig med pressekonference

og kontrol, er jeg på vej hjem i helikopter på vej tilbage til hotellet sammen med Menchov og Erik Dekker. Min sportsdirektør Theo de Rooij ringede et par gange undervejs, men vi kunne ikke høre noget som helst i helikopteren. Han havde fået at vide, at nu havde Jung fået interviewet den italienske sportsjournalist Davide Cassani, og hele journalistlejren stod på den anden ende på grund af, at Cassani sagde, at han havde set mig i Italien. Da vi kom tilbage til hotellet, kom han ind på mit værelse. Han sagde, nu er vi 'fucked'. Nu har du ødelagt det for os alle sammen. Derefter var han i kontakt med banken, og så siger han, at vi bliver nødt til at tage dig ud af løbet. Det sagde bankdirektøren. Han havde selvfølgelig været i kontakt med ASO. Jeg svarer ham: 'Du er ikke rigtig klog'. De Rooij siger foran mine holdkammerater, at han trækker mig ud, fordi jeg har løjet for holdet. Så spørger jeg, hvilke interne reglerer jeg har brudt? Det kunne han ikke svare på. Jeg fik besked på at pakke min kuffert. Alle journalisterne var på vej derned. Jeg blev kørt væk i en civil Rabobank-bil og kørt til et hotel 30 km derfra.«

– *Det har været en lang nat?*
 »Jeg snakkede i mobil, indtil der ikke var mere kredit. Jesper Worre ringede til mig, da klokken var to om natten og sagde, at det ikke var hans skyld, men de kunne ikke bruge flere af den slags svar, som Bjarne havde givet med, at 'jeg har aldrig været testet positiv'. Han sagde, at cykelsporten bløder i øjeblikket, og vi kan ikke stå model til mere. Det husker jeg. Han ringer og hører klokken to om natten, lige efter at jeg er taget ud af Tour de France.«

Hans øjne bliver glasagtige.
 »Og så har han efterfølgende har gjort alt for, at jeg ikke skulle komme til at køre igen.«

– *Hvordan kommer man gennem sådan en nat?*

»Harde der været et stort tryk her derinde, så var jeg nok blevet hængende. Det gik jeg og ledte efter på værelset. Havde gardinerne været hængt op i en snor i stedet for på en stang, kunne det godt være, at det havde set anderledes ud. Så er vi igen ovre i, at normaliteten er ophørt. De, der

kan få sig selv til at sige, 'jamen, det var jo bare et cykelløb', har ikke forstået noget som helst.«

– *Hvordan har du fundet motivationen til at cykle igen?*
 »Den var der med det samme igen. Den anden dag var jeg ude at træne igen. Det var terapi. Så var jeg ude i mit rette element igen. Alternativet var, at jeg sad hernelde og læste dårlige nyheder. Selvfølgelig havde jeg også nogle perioder med depression, hvor jeg bare sad i kælderens, når jeg kom hjem fra min cykeltur. Når min kone spurgte, hvad jeg ville have at spise, sagde jeg, 'du kan bare give mig to øl', og så satte jeg mig hernelde og sad og gloede ind i væggen eller fjernsynet.

De dage, hvor CAS stadfæstede dommen, og det gav to års karantæne, var en sort dag. Nu havde jeg lige betalt yderligere 30.000 euro til advokater, og jeg havde håbet på en fair behandling. Eller den dag, UCI sendte mig en bøde på 700.000 euro. Det var eddermame en sort dag. Eller den dag, hvor jeg blev nægtet start i Spanien Rundt i 2009. En rigtig, rigtig trist dag. Dem har der været nogle stykker af, som jeg så har været efterfulgt af en sort periode. Men samtidig har jeg sagt: Nej, det skal ikke ende på denne måde. For at jeg skal kunne leve resten af min tid, bliver jeg nødt til at have prøvet. Kan jeg vinde et cykelløb i næste uge eller næste måned, har det stadig været det værd. Så har jeg vist, at jeg stadig er den cykelrytter, jeg var før.«

DET er blevet sent. Bag ved ham i kælderen er der et åbent rum med en stor B&O fladskærm og nogle solide futuristiske højtalere ved siden af. Overfor står en sofa, hvor man kan få blæst hovedet væk af lyd og billeder.

Jeg fortæller ham, hvordan jeg selv sad på en irsk pub på Vimmelskaflet i København og så opløbet på Col d'Aubisque, den sindssyge dag den 25. juli 2007.

»For mig er det dejligt at høre. Det er ligesom 11. september, hvor alle kan huske, hvad de lavede. Der er få dage, folk kan huske fra Tour de France. Man kan huske, da Bjarne vandt på Hautacam. Så går der måske tre år. Det

Den sorte liste. Mindst tre storhold har været interesseret i at ansætte dansk cyklings suveræne bjergrytter. Så hvad forhindrer Michael Rasmussen i at vende tilbage til de bedste løb?

»Fxxx off«

AF KLAUS WIVEL

OM morgenen, den 14. februar 2010, satte Michael Rasmussen sig til sin computer.

»Kære Hr. McQuaid«, indledte den danske bjergrytter sin mail til den magtfulde, irske præsident for Union Cycliste Internationale UCI, der går under fornavnet Pat.

»Som De sikkert ved, er jeg med succes vendt tilbage til professionelt cykelløb efter at have udstået en straf på to år,« fortsatte Michael Rasmussen.

»I sidste uge deltog jeg i Tour de Mediterraneo i Frankrig, hvor jeg havde en samtale med Hr. Vinokourov. Han fortalte mig, at hans hold Astana er opsat på at skrive kontrakt med mig i indeværende sæson, men har mødt modstand fra UCIs præsident. Jeg går ud fra, at han har misforstået Dem.«

Ironien er næppe spildt på Pat McQuaid. Michael Rasmussen har offentligt i flere måneder beskyldt præsidenten for direkte at obstruere hans vej tilbage til toppen.

Pat McQuaid besvarer mailen med tavshed, og efter en uge sender Michael Rasmussen ham en rykker. »Jeg ved, De er en travl mand,« skriver han med opøvelsen af al den venlighed, han på nuværende tidspunkt kan mønstre.

Dagen efter ligger der en mail i danskerens indbakke. »Han insisterer,« står der i mailen fra Pat McQuaid: »Nu ønsker jeg endnu mere at sige Fxxx off til ham.« Præsidenten tilføjer: »Men giv mig et par ord, som siger det samme og se så at få ham af min ryg.«

Mailen skulle præsidenten have sendt til sin sekretær. I stedet kom han til at sende den til Michael Rasmussen...

Er »fxxx off« de ord, UCI i det hele taget har at fortælle Michael Rasmussen i disse år? *Weekendavisen* har talt med en lang række aktører i den danske og internationale cykelverden – ryttere, sportsdirektører, advokater og cykeljournalister – for at finde ud af, hvad der forhindrer Michael Rasmussen i at vende tilbage til de store løb, efter sin karantæne. Under Tour de France i 2007 blev han af sit eget hold Rabobank taget ud, netop som han var ved at vinde løbet. Et halvt år senere blev han idømt to års udelukkelse for at have misinformeret dopingmyndigheder om, hvor han var, kort før Touren gik i gang.

Selv mener Michael Rasmussen, at han er blacklisted af Pat McQuaid. Ifølge den danske bjergrytter skulle præsidenten true de hold, der gerne vil hyre ham, med at udelukke dem fra de vigtigste løb – de såkaldte ProTour-løb, der inkluderer de bjergrige etapeløb Spanien Rundt, Italien Rundt og Tour de France.

Det har Pat McQuaid benægtet. Danskeren er fri til at køre. Det er en sandhed med modifikationer, mener Antonio Rigozzi, schweizisk advokat for flere dopingdømte ryttere – blandt andre den kasakhstanske stjernerytter Alexander Vinokourov. Han er sikker på, at der findes en sort liste:

»Jeg har fulgt Michael Rasmussens sag nøje. Det er tydeligt, at UCI presser holdene til ikke at skrive kontrakt med ham. Der er ingen regler i cykelsporten. Vi befinder os i en verden, hvor mennesker i små kontorer afgør rytternes fremtid.«

DET er næppe på grund af Michael Rasmussens nuværende styrke, at holdene tøver med at hyre danskeren. Spørger man de ryttere, som har kørt med ham på det seneste, er svaret entydigt.

Luis Angel Maté Mardones, 26, kører for det italienske hold Androni Giocattoli, og i januar 2010 konkurrerede han mod danskeren i Tour de San Luis i Argentina:

»Efter min mening er Michael et af de største talenter i international sport i de seneste år. Det er uforståeligt, uretfærdigt og absurd, at en rytter med hans talent ikke kan køre de bedste løb. Desværre gør sportsmyndighederne intet. Jeg tror, vi går glip af en mulighed for at se en stor atlet udfolde sig, og jeg tror, at han stadig har nogle år i sig til at være blandt verdens cykelelite.«

Også danske Jacob Fuglsang, 25, fra Team Saxo Bank, som træner med Michael Rasmussen, fortæller: »Jeg vil umiddelbart sige, at han har samme styrke, som han havde før karantænen. Sidste år i slutningen af sæsonen kørte han rigtig stærkt. Der er ingen end vilje fra andre ryttere mod Michael Rasmussen. De ved, at han aldrig er testet positiv. Men der er en betydelig modvilje fra UCIs og fra løbsledelsens side. Hvis man har udstået sin straf, bør man kunne komme tilbage.«

Det samme siger kasakhstanske Alexander Vinokourov, den herre, som ifølge Michael Rasmussens mail til Pat McQuaid var interesseret i at hyre danskeren. Vinokourov vil dog hverken be- eller afkræfte, om Astana er interesseret.

»Det er min manager, der bestemmer, hvem vi ansætter, hverken jeg eller Pat McQuaid,« fortsætter han.
 »Min manager fortæller mig, at vi skal vente lidt med at

Michael Rasmussen – persona non grata.

ansætte den slags ryttere, fordi Astana i forvejen har mig,« siger han.

Vinokourov blev også smidt ud af Tour de France i 2007 – i kasakhstanerenes tilfælde, fordi han blev testet positiv for blodping, hvilket ligeledes udløste to års karantæne. Og i modsætning til Michael Rasmussen havde Vinokourov sit eget, velhavende hold, der stod klar til at tage imod, da han vendte tilbage.

»Men jeg vil gerne køre med Michael Rasmussen. Han er en god rytter. Han kan køre op med Contador,« fortsætter kasakhstaneren med henvisning til sidste års spanske Tour de France-vinder.

»Lige nu ved jeg bare, at Michael møder modstand fra UCI,« forklarer Vinokourov.

Rudy Pevenage, der selv havde en stor karriere som rytter, før han i 90'erne som sportsdirektør i Telekom blev mentor for Bjarne Riis og Jan Ullrich i holdets gyldne periode, har også observeret denne modstand.

»Jeg kender intet til en sort liste, men jeg kan forestille mig, at magtfulde mennesker i cykelsporten er modstandere af at se Michael Rasmussen komme tilbage. Det er en skam,« fortsætter belgieren.

I 2006 måtte han gå af, da Jan Ullrich blev draget med ind i den såkaldte Operación Puerto i Spanien i 2006, hvor en lang række store ryttere blev knyttet til blodping. Pevenage fortsætter:

»Jeg så Michael Rasmussen i Vuelta a Chihuahau (mexicansk løb, red.). Jeg kan sige, at havde hans sportsdirektør haft en bedre taktik, ville han have vundet.«

Rudy Pevenage ønsker ikke at spekulere i, hvorfor han ikke kan komme tilbage. Han har blot kunnet konstatere, at mange andre dopingdømte ryttere er kommet tilbage.

»Man straffes forskelligt for de samme forseelser. Men det er helt normalt, og alle i branchen ved det. Nogle bliver livstidsstraffet – andre får lov at komme med igen. Det er det største problem i cykelsporten lige nu,« siger den tidligere belgiske sprinter.

PAT McQuaid betegnes som en »løve og en gadekriger«. Den irske præsident har, siden han overtog embedet i 2006, lanceret en »180 graders vending af elitecykelløb, der har været dybt spundet ind i en kultur af fusk,« som han har udtrykt det. Resultatet er, som en iagttagelse udtrykker det, at han forsøger at gøre »cykelsporten bedre end den virkelige verden«. I sin iver efter at skure sportens image helt rent ser han stort på almindelige retningsprincipper og smadrer gerne talrige rytteres karrierer for at vise sponsorerne, at han tager sin mission alvorligt. Pat McQuaids modvilje mod danskeren skulle således, siger kritikerne, ikke alene hænge sammen med, at han har fået en dopingdom, men også at han ikke har været villig til at blive præsidentens renhedsmissionær.

Under alle omstændigheder løb Michael Rasmussen, allerede få dage efter at han den 26. juli 2009 i princippet var fri til at køre løb igen, ind i den første lukkede dør. I maj 2009 stod det italienske hold Ceramica Flaminia klar med en kontrakt med danskeren. Den var underskrevet af holdlederen Roberto Marrone.

Med kuglepen i bunden af kontrakten foretog han dog en tilføjelse: »Kontrakten vil ikke være gyldig i fald organisationen

RCS [Giro d'Italia's ejer, red.] eller UCI manifesterer modvilje mod rytteren.«

Den modvilje viste UCI sig at have. Flaminias sportsdirektør forklarede *Ekstra Bladets* Brian Askvig, at på grund af »UCIs holdning var kontrakten ikke længere mulig.«

Forelagt de oplysninger udtalte det danske UCI-medlem Peder Pedersen til TV2, at »UCI udmærket kunne have givet holdet et 'venskabeligt råd om at tage det med ro'.«

Peder Pedersen har muligvis følt sig på sikker grund, for hans ord stod ikke i modsætning til den internationale cykelunions egen politik. UCIs præsident havde i et notat om »rytternes opbakning til en ny cykelsport« bedt de »professionelle kontinentalhold om ikke at skrive kontrakt med nogen rytter, som var blevet droppet af UCI ProTour-holdene på grund af deres involvering i doping.«

Meget hurtigt udsagde Pat McQuaid Peder Pedersen. UCI blander sig slet ikke i holdenes ansættelser, og ingen holdes uretmæssigt ude af sporten, forklarede præsidenten.

Samtidig fandt Flaminias holdleder Roberto Marrone pludselig ud af, at UCI ikke havde forhindret hans hold i at skrive kontrakt med danskeren. Han havde »aldrig været udsat for noget pres fra nogen som helst, heller ikke UCI... De fortalte os: 'Igår den sportslige sanktion er ovre, kan alle ryttere vende tilbage'.«

Kort efter fattede det spanske hold Contentopolis-Ampo interesse, men holdet ville sikre sig, at Michael Rasmussen kunne få lov af arrangørerne af Spanien Rundt at stille op til efterårets store løb.

Også det gik galt. Arrangørerne ville ikke lade ham deltage, fordi han meldte sig til for sent. Ifølge *Ekstra Bladet* fik flere andre ryttere i samme situation ellers lov at køre.

Kilder i miljøet mener, at han ligger, som han har redt, og at han nær havde ødelagt Touren i 2007 med sit fusk. Justitsmord er ikke det ord, der ligger dem mest på sinde.

Holdningen er, at er man ansvarlig for et hold med for talrige mennesker, betyder det noget, hvilke rytter der klæber til en rytter – sande eller ej. Og der skal blot en dopingsynder til, før en sponsor trækker de adskillige millioner kroner tilbage, og alle på holdet mister deres stillinger. Michael Rasmussen peger bagud mod en tid, hvor doping var accepteret, så længe det blev holdt skjult. I dag er cykelsporten forandret. En ny tid kræver utvivlsomt rene ryttere.

Den tidligere professionelle toprytter og nuværende sportsdirektør Johnny Weltz tror ikke på teorien om en sort liste hos UCIs Pat McQuaid. Han mener, at de store ProTour-hold selv bestemmer, hvem de ansætter, og hvad det angår, er Michael Rasmussens navn for omgærdet af »negative vibrationer«.

Weltz' Team Garmin er et af de hold, der er gået længst for at eliminere doping blandt deres ryttere.

»Vores sponsor ville aldrig acceptere, at vi ansatte Michael Rasmussen. Som hold skal man opveje fordelene med ulemperne, før man ansætter en rytter, og Michael Rasmussen har for blakket et ry til os. I dag er tiden en anden.«

Men Johnny Weltz kan godt se, at Michael Rasmussen blev taget ud »for en sag, der ikke var en sag. Det var ikke rimeligt, og man agerede i panik.« Det var indtil det år ret almindeligt at snyde med sine whereabouts. For mange fik det ingen synderlige konsekvenser, fortsætter Weltz.

Når Michaels sag blev så stor, skyldes det, at det skete foran hele verden, siger han. Derved blev den lille løgn pludselig blæst ud i bredformat.

»Hans skæbne minder mig om Bøje Nielsens – den stort-entreprenør, der blev erklæret konkurs og måtte sælge alt fra, selv om det mange år senere kom frem, at han var dybt solvent. Det knækkede ham. Det er sådan noget, der sker. Bagefter kan man sige: Hvor retfærdigt og det,« spørger Johnny Weltz.

Jim Ferstle, der støtter en hård dopingjustits og har rost Pat McQuaids linie, mener ligeledes man skal være påpasselig med at tænke i konspirationer. Den amerikanske dopingjournalist forklarer, at man kan ansue Pat McQuaids åbenlyse mishag ved Rasmussen på to måder:

»Det behøver ikke at have med en 'sort liste' at gøre. Det kan blot dreje sig om at give sporten et bedre image,« siger han.

Han minder om, at sponsorerne er sportens iltapparat. Uden dem, ingen hold.

»Atleter, der er blevet dømt for dopingforbrydelser, vil ikke blive set på som nogen gevinst for deres sport, snarere som pariaer. Det er ligesom i visse lande, hvor man mister sin stemmeret, hvis man har været straffet. Ideen er at ramme disse dopingkriminelle så hårdt, at det skal skræmme alle andre fra at begå lignende forbrydelser,« fortsætter Jim Ferstle.

Han mener, at UCI godt ved, at det udtal til virke ulovligt at udelukke ryttere, der blot en gang er taget for doping.

»Derfor gør man det så svært som muligt at vende tilbage til sporten og/eller at kunne leve af den. Med Rasmussen kan vi

var, da Armstrong styrtede på vej over bjerget, fordi han fik en plasticpose i styret. Næste gang var, da Rasmussen og Contador kørte om kap.«

– *Med det, du har været igennem, må det være fristende at give op.*

»Jeg kan godt lide, hvis udgangen på historien bliver lykkelig. Hvis jeg stadig selv kan være med til at påvirke den i den retning. Også for fremtidens skyld. Det ville være så absurd, hvis den dag skulle være den sidste, jeg kørte på cykel. Den sidste dag, jeg kørte konkurrencecykling, var at vinde kongeetapen i Tour de France i gul trøje uden at vinde Tour de France. Uden nogensinde at være testet positiv, men for at have løjet over for mit hold, som jeg så efterfølgende får dommerens ord for ikke at have gjort.«

Foran an os ligger Verner Møllers bog. Forsiden viser Michael Rasmussen, kort efter at han er kørt over målstregen som vinder den dag. Jeg spørger, hvad han tænker på, når han ser det billede.

»Jeg har jo set etapen hundredvis af gange. Jeg har det sådan af og til, at når jeg er deprimeret, går jeg hernelde og ser Tour de France-etaper. Så kan jeg sidde og tænke på, at det ikke er ret lang tid siden, jeg var verdens bedste. Så kan jeg godt sidde og græde over det. I det første interview, jeg nogensinde lavede med *Holbæk Amts Venstreblad*, da jeg var otte, sagde jeg til journalisten, at i år 2000 skulle jeg køre Tour de France.«

Han ser på forsiden igen.

»Det vildeste er, at det jo nærmest er et mirakel, at jeg vinder der. Jeg kørte Tour de France med metal siddende inden i hoften. På min venstre hofte brækkede jeg lårbensknoglen ni måneder inden Touren, og jeg fik at vide, at jeg først kunne støtte på benet, når jeg nåede januar. Det har jeg ikke tid til, sagde jeg. Jeg skal vinde Tour de France i juli. Jeg kørte på cykel, fem uger efter at jeg havde brækket benet.«

– *Gjorde det ikke sindssygt endt?*

»Jo, men jeg er jo også blevet erklæret ni procent invalid. Det er en invalidd mand, der vinder Tour de France.«

– *En brutal sportsgren.*

»Vi er ikke rigtig klædt på til det.«

se, at det tillades, at han deltager på et vist niveau, men ikke blandt de bedste.«

MEN Jim Ferstles udlægning forklarer ikke den tilsyneladende mangel på konsekvens, der hersker i Pat McQuaids ellers meget ofte proklamerede »180 graders vending«.

Kritikerne påpeger for eksempel det mistænkelige i, at UCI – der angiveligt skulle bekæmpe doping – ikke lagde sag an mod Rabobank – det hold, der pillede Michael Rasmussen ud af Touren med den begrundelse, at han havde løjet for ledelsen. I sommeren 2008 ved domstolen i den hollandske by Utrecht vandt Michael Rasmussen en sag for uberettiget fyring og fik tilkendt en erstatning på 665.000 euro for tabt arbejdsfortjeneste, som Rabobank har måttet betale ham. Retten vurderede, at Rabobanks ledelse udmærket vidste, hvor danskeren opholdt sig. Derved gjorde det hollandske storhold sig medskyldig i at dække over dopingfusk. Det vurderes, at UCI med lethed kunne have vundet den sag mod Rabobank.

Idrætsprofessor Verner Møller siger: »UCI lægger ikke sag an, fordi Rabobank er sponsor. Cykelsporten kan ikke tåle, at Rabobank, der lægger en masse penge i sporten, trækker sig ud. De finansierer stort set hollandsk cykling. Andre sponsorer ville som konsekvens overveje at trække sig. Så sponsorerne er fredhellige. Det er rytterne ikke.«

Det skulle være den samme grund til, at Vinokourov igen kører de store løb, deriblandt Spanien Rundt i 2009, skønt han blev testet positiv, hvad Rasmussen aldrig er blevet. UCIs kritikere vurderer, at Vinokourov og Astana giver for mange penge til sporten til, at det kan svare sig at udelukke ham.

Det er tilsyneladende også helt vilkårligt, hvilken straf rytterne får for den samme forseelse. Den italienske rytter Riccardo Ricco fik 20 måneder for i 2008 at være testet positiv for EPO, mens hollandske Thomas Dekker fik 24 måneder for det samme. Nogle ryttere er kommet tilbage til løbene på trods af deres dopingdomme. Det gælder for eksempel Ivan Basso, tidligere CSC, hvis navn også blev fundet under Operación Puerto i 2006, og som fik to års karantæne. Han har sagt udskyld og kører i dag de store løb. Italieneren blev nummer fire i årets Spanien Rundt. Også den britiske tempo-specialist David Millar, der i 2004 fik to års karantæne for brug af EPO, har rost UCIs indsats og taler ofte og varmt om nødvendigheden af at bruge skrappe midler. Han kører også de store løb igen.

»Basso og Millar var begge kloge og sagde udskyld. De samarbejdede med UCI og lod sig indrulle i unionens dopingkampagne. Det åbnede døren igen. Men siger du som Michael Rasmussen ikke undskyld, er du ikke velkommen tilbage. Så havner du på en sort liste. Det er selvfølgelig korrupt kun at tillade ryttere tilbage, der siger udskyld,« siger den schweiziske dopingadvokat Antonio Rigozzi.

Pat McQuaid, UCIs præsident, benægter totalt eksistensen af en sort liste.

»Det er bullshit. Michael Rasmussen har et brev fra UCI, hvori der står, at han er velkommen til køre konkurrenceløb igen.«

Pat McQuaid siger, at det ikke er hans opgave at afgøre, hvad holdene gør og ikke gør.

»Men det, Michael Rasmussen ikke er klar over, er, at han ikke er den eneste rytter, der står i den situation. Andre er også kommet tilbage fra dopingdomme og har fundet det vanskeligt at finde et hold. De må bare indse, at professionelt cykelløb har ændret sig. Mange hold ønsker ikke den negative omtale, som ryttere med dopingdomme vil give dem. Sporten er et andet sted. Det skulle Michael Rasmussen have tænkt over, før han begyndte at lyve om sine whereabouts.«

Pat McQuaid kan heller ikke tage ansvar for, at nogle dopingdømte ryttere kan vende tilbage, mens andre ikke kan. »Det må du tale med sportsdirektørerne om, ikke mig,« siger han.

– *Michael Rasmussen har helt specifikt nævnt to hold, som han siger, du har lagt pres på for ikke at ansætte ham. Flaminia er det ene?*

»Det er en total fabrikation. Jeg har aldrig talt eller skrevet til nogen som helst fra Flaminia om Michael Rasmussen. Nu skal han holde op med at finde historier, ellers får han ballade.«

– *Ballade?*

»Juridisk ballade. Hvis han bliver ved at beskyldte mig for, at jeg har talt med hold og beordret dem til ikke at tage ham, vil han have i retten meget hurtigt.«

– *Så du har ikke et problem med at se ham tilbage i de store etapeløb: Giroen, Vueltaen og Tour de France?*

»Nej. Det har han ret til.«